

Na šestce žije princ, a dokonce s bráchou!

*„Kde to, sakra, jsem?
Kam jsem se to,
sakra, zase dostal?
Nikde ani živáčka.*

A přeče, tamhle někdo přichází. Není to pocestný? Je to, sakra, pocestný!“ Tak nějak komentoval princ Drsoň svou cestu za princeznu Zlatovláskou s cílem vetřít se do rodiny a získat půl království, lovecký zámeček a troje povlečení. Jeho ušlechtilého bratra, prince Jasoně, vedly za princeznu s proslulými zlatými vlasy, útlým pasem a dmoucími se ňadry zcela jiné pohnutky, pro něž neváhal rýmovat dotazy pro sklerotického děda Vševěda a bojovat se zlým, ač litostivým obrem Kolodějem, co má rád lidi. Tedy na jídelníčku. A ponožky až do nebe.

Oba královské bratry a mnoho dalších charismatických postav z dílny českého velikána Járy Cimrmana nezapomenutelným způsobem ztvárnil dlouholetý, a dokonce zakládající člen Járova divadla Miloň Čepelka, který bydlí se svou paní už pěknou řádku let kousek pod kulafákem. Tam v bytěku těsně pod střechou, nad římsou,

kteřá výtečně tlumí nežádoucí pouliční rachotání, jsme si povídali jednoho ne zrovna horkého, přesto však letního dne uprostřed divadelních prázdnin.

Pane Čepelko, co vy a Praha 6?

My jsme se sem přistěhovali z Prahy 4, v roce 1976 tuším. Takže už jsem tady pěkně dlouho. Děti byly malé, oba kluci, Honzovi bylo dva a půl, Joskovi rok. Vybudovali jsme si tehle půdní byt. No vybudovali ..., sami jsme ho nestavěli, ale bylo to svépomocí, družstevně. Dnes už nám to patří, což jsem rád. Je tady dobře, na šestce se mi líbí, ale vypočítávat důvody, to se mi nechce. Je tu prostě klid, zvykl jsem si, auta pod okny mi nevadí, ta římsa je tlumí, a naopak mě velmi těší, že v noci po jedenácté hodině venku romanticky klapou koňská kopyta směřující zřejmě někam do stájí, přesně nevím, někam tady dolů za Podbabu. Ono to dělá takovou příjemnou atmosféru, snad až jako bych byl v jiném století. A není to jen jeden kočár, je jich víc. Pak jsem rád, že tady blízko máme nově divadlo Semafor a taky Spejbla a Hurvínka. Už delší čas se těším, že se tam vypravím na nějaké představení, myslím ke Spejblům, v Semaforu už jsem byl. Ještě k tomu nedošlo, ale když se koncem března rozhodovalo o vítězi pedagogické ankety Zlatý Ámos a já tam byl jako bývalý učitel taky přizván, setkal jsem se tam s paní Štáchovou, která mě zvala, a já jí řekl totéž, co teď vám, že to mám v plánu. Tak třeba mě teď tenhle hovor s vámi připostrčí, když jsem to slíbil přímo paní ředitelce.

To je pravda. Ve Cvrkotu máme jejich program.

Ano, všiml jsem si. A Dejvického divadla jakby-smet, to děláte dobře. Na Dejvické divadlo bych neměl zapomenout. Ani tam jsem dosud nebyl. Ale hlavně proto, že když jsem tak často na našem jevišti, tak nemůžu jinak. A když na našem jevišti nejsem, tak jsem v tomhle svém věku docela rád, že jsem doma. Ale že se šestka o ty scény dobře stará, aspoň doufám, to je dobře. Pak vám ještě povím jinou zvláštnost. Praha 6, zvlášť okolí Matěje, má souvislost s mým domovským městem, s východočeským Opočnem, dnes čím dál známějším rodištěm světoznámého malíře Františka Kupky. Neboť ještě před Kupkou, 1. května 1811 se v Opočně narodil Filip Stanislav Kodým, lékař a buditel, který se staral o prosté lidi, že jim vydával různé praktické knížky, příručky. Ze zdravotní vědy, ze zemědělství atakdále, a pak se přestěhoval do Prahy, kde právě na šestce je dodnes ulice Na Kodymce, protože tam někde byla (nebo je?) jeho usedlost Kodymka. Když jsem se dověděl, že je pohřben na hřbitově U Matěje, tak jsme se tam jednou s manželkou vypravili. A namouduši jako by mě snad vedl přímo jeho duch nebo co, vstoupili jsme branou a šli a šli a přišli jsme k jeho hrobu rovnou, ani jsme nemuseli hledat. „Tak, milý pane doktore,“ říkal jsem, „já jsem taky skoro opočenský rodák, srdečně vás z vašeho města pozdravuju.“ Překvapilo mě přitom, že jsem na hrobě zarostlém břečťanem, nebo čím, našel i stopu nedávno vyhořelé svíčky a květiny, tak jsem se zaradoval, že ten dobrý muž asi není ještě docela zapomenutý. Sám sobě jsem slíbil, že o tom napíšu do časopisu Hanspaulka, což je velice sympatická tiskovina vydávaná místním Sokolem, ale sliby chyby, i to mám ještě jako dluh.

Kam jste chodili s dětmi?

Do školy na náměstí Interbrigády, starší syn pak do gymnázia na Červený vrch. Ale děti nás už opustily. Už zmíněný Honza se nejdřív odstěhoval do našeho původního bytečku na Pankráci a teď je v Klecanech. Blízko, ale mrzí nás, že tam odsud nemáme most. Má firmu, stará se o počítačové informace o kempech v České republice a na Slovensku, moc ho to baví, takže mu fandím, ale jak to dělá a co všechno to obnáší, to netuším.

Mladší Josef zmizel do Hradce Králové, je členem hereckého souboru Klicperova divadla. Ten vystudoval pražskou konzervatoř.

Když se vracíte z práce, láká vás to projít se tady po okolí?

Když se vracím z práce, je už večer, to mažu domů. Ale občas se tady se ženou procházíme. Míval jsem i takové pravidelné zdravotní kolečko: k budově fakulty architektury, kolem Katolické univerzity a zpátky na kulaťák. Nebo se někdy vyškrábu nahoru na Babu. Pod Hanspaulkou směrem dolů jsme čistou náhodou našli vilu, která patřila Vlastovi Burianovi. Ale kdykoli to chci najít znova, trochu bloudím. Až teprve nedávno jsem přišel na to, že se k ní dá jít zespoda, tak až jí zas budu chtít ukázat nějaké návštěvě z venko-

va, budu už vědět a nebudu muset v těch uličkách cikcakovat. Nebo blízko školy našich kluků zas dlouhá léta žil malíř Max Švabinský. A taky se chodím procházet po hřbitovech, i po těch, kde není Kodým. Někdo slavný a vážený se na pražských hřbitovech najde vždycky a mě láká zahledět se tam do minula a vzdát čest. A konečně na Babě žije kolega z divadla Jarda Weigel a ve starých Střešovicích zase Honza Hraběta, který každou chvíli filmuje a nedávno mě zlákal, abych mu dělal bratra v jedné povídce z TV cyklu Trápasy. Byli jsme dvojice postarších bratrů z Krkonoš, co se zblázní do pěkné mladé vlekářky a pak ze samé lásky umrznou.

To se stalo?

Nemám poněti. Já jinak nemám filmovou práci rád, ale měl jsem asi slabou chvíli, a že jsme u toho byli s Honzou spolu, tak jsem se dal zvábit. Strávili jsme tři dny na horách. O Velikonocích. Ještě tam mrzlo, a taky zas už tálo. Ale teď mě napadá něco k těm čtyřem patrům, která jste za mnou vystoupala. Zamlada jsem litoval, že tady v domě není výtah a nikdy že ani nebude, protože ho není kde postavit, venkem ani vnitřkem. Ale čím jsem starší, tím jsem radší, protože čtyři patra dvakrát třikrát denně plus schody v metru a v různých podchodech a v divadle ze šatny, to člověku pomáhá, aby se udržoval jakžtakž fit.

Co vás teď čeká?

Velké zkoušení, poslední fáze přípravy nové hry České nebe, se kterou vyjdeme na veřejnost v poslední říjnové dekádě. Patnáctá hra Divadla Jára Cimrmana. Předpokládá se, že definitivně poslední.

Ale to už jste předpokládali u Afriky?

Tam ale byla zadní vrátka jaksi pootevřená. Že by se to třeba dalo dotáhnout až ke kulaté patnácté hře. A mezitím čas nestál. Ono nám je už přes sedmdesát, některým dost přes, jiní jsou krátce před, dokonce i ti mladší se skoro všichni blíží sedesátce, tak jsme realisti.

Vůbec na to nevypadáte. Koho hrajete? Myslím v Českém nebi?

Zase ženskou. Babičku Boženy Němcové Magdalenu Novotnou. S+S, Smoljak se Svěrákem,

budou Komenští, Weigel s Pencem Husové, svatého Václava dostali dva Petrové, Brukner a Reidinger. A pokud jde o další postavy, nechte se překvapit. Taky se objeví zakladatel Sokola Tyrš, ale ten bude hlavně pískat na píšťalku.

Na čem ještě pracujete?

Pravidelně i teď v létě vysílám každý týden na Country Radiu Knižní hitparádu, čtvrt hodinku o nových knihách. Ve čtvrtek asi v 17:40, reprízy v sobotu před devátou a v neděli v devět. A v Českém rozhlasu v Českých Budějovicích mám každý týden půl hodinku s dechovkou.

Co vaše básničky?

Vidíte, já vám něco dám. Dávno již tomu, v roce 1968, jsem napsal takovou povídku, nebo snad báseň, Hodiny bijí půl, trochu jsem si tam pohrál s českým jazykem po vzoru Vančurově a celé jsem to popoháněl v rytmu, a protože se mi to i po čtyřiceti letech pořád skoro líbí, tak jsem to zkusil u přátel, kteří umějí vydávat takové drobné knížky, jestli by neměli zájem. A oni to skoro na kolenech vytiskli a ilustrovali a vydali a udělali mi tím radost. Schválně si to přečtete a pak mi povíte, jestli z toho budete moudrá.

Neláká vás napsat nějakou větší knížku?

O lákání by nebylo. Ale jedna už na světě je - Poklesky rozverně snoubenky. Taková novela. Zdeněk Svěrák prohlásil, že je to čtení pro ženy, ale já doufám, že nejen pro ženy. A poslední dobou mě baví psát po vzoru Japonců haiku. Tři verše, popořadě pět, sedm a zase pět slabik. Nic víc. Jestli chcete ukázkou ..., prosím:

*Časy se mění.
Jak to svedou, když lidé
jsou stále stejní?*

*S Miloněm Čepelkou
si povídala Hana Vargová*